

Arrest

nr. 350 430 van 15 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2025.

Gelet op het tussenarrest nr. X van 8 mei 2026, waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. COPINSCHI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 13 maart 2020 en verzoeken beiden op 28 mei 2020 om internationale bescherming.

Op 7 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoeker als verzoekster, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 3 oktober 2022 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dienen verzoekers op 4 november 2022 elk een tweede verzoek om internationale bescherming in. Deze verzoeken worden ontvankelijk verklaard op 31 januari 2023. Op 27 februari 2025 beslist de commissaris-generaal andermaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aangetekend worden verzonden aan verzoeker en verzoekster.

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine afkomstig uit Oeroes-Martan. U werd op 09/10/2019 van uw werk opgepakt en meegenomen naar de ROVD van Staropromislovsky in Grozny. U werd er twee weken vastgehouden en gefolterd. U werd de 2de nacht van uw aanhouding naar de residentie van Kadyrov gebracht waar u werd ondervraagd door diens rechterhand genaamd P. De 3de dag liep u twee schotwonden op waarop de politie twee chirurgen naar het politie bureau liet komen om de kogels te verwijderen. De 4de nacht van uw aanhouding werd u naar de SOBR afdeling overgebracht waar u zwaar werd gefolterd. Men eiste dat u er twee blanco documenten zou ondertekenen. U werd ondervraagd over een overval van een bankautomaat in het hospitaal van Oeroes-Martan. Uw familie kwam dagelijks naar de ROVD om te informeren naar u. Uw vrouw en twee kinderen werden bij u gebracht en men dreigde uw kinderen te vermoorden en uw vrouw te verkrachten. Uw jongste zoon viel toen flauw. Na uw vrijlating had u medische verzorging nodig. Ongeveer een maand na uw vrijlating werd u tegengehouden door de politie die uw gsm afnamen. Uw vrouw regelde voor het gezin paspoorten en visa.

Op 22/02/2020 namen jullie het vliegtuig van Krasnodar naar Cyprus. Op 05/03/2020 vlogen jullie naar Roemenië. Hierna vlogen jullie naar Frankrijk en kwamen jullie op 13/03/2020 naar België waar u, uw vrouw I., E. (CGVS xx/xxxxxxx; DVZ x.xxx.xxx), en jullie meerderjarige zoon D., K. (CGVS xx/xxxxxxx; DVZ x.xxx.xxx) op 28/03/2020 jullie verzoek om internationale bescherming indienden. Jullie toen nog minderjarige zoon I. (CGVS xx/xxxxx; DVZ x.xxx.xxx) werd bijgeschreven op de bijlage van uw vrouw.

Na uw vertrek heeft u nog vernomen dat medewerkers van de ordediensten bij uw moeder zijn langs geweest om te vragen waar u bent.

Op 08/03/2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jullie gingen in beroep tegen de beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), maar de RvV volgde het CGVS over de hele lijn. Het arrest dateert van 03/10/2022.

Zonder België te verlaten, dienden jullie op 25/10/2022 een tweede asielaanvraag in. Voor uw zoon, I. is dit het eerste verzoek in eigen naam.

Op 31/01/2023 werd er een beslissing tot ontvankelijkheid van het tweede verzoek genomen.

In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming haalt u aan dat u destijds door de ROVD werd meegenomen omdat uw jeugdvriend, M. M. twee criminelen had geholpen bij een diefstal. M. I. was ook betrokken bij deze deal en hij was degene die tegen de autoriteiten zei dat u hier ook bij betrokken was. U blijft echter volhouden dat u niks met deze diefstal te maken had.

Ongeveer een maand na uw vrijlating, vertelde u aan de raad van dorpsouderen wat er was gebeurd. Het hoofd van de raad, R. D. – die ook hoofd van de districtpolitie was – riep daarom een bloedwraak in uw naam uit tegen M. M. en I. M.. De bloedwraak werd in juni 2020 via de broer van R., I. uitgeroepen.

In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een medisch certificaat (kopie); een artikel over D. (kopie) en foto's van de mensen die u martelden (kopie).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Ook in het kader van uw tweede asielaanvraag is er sprake van bijzondere procedurele noden in uw hoofde. U legde medische documenten neer waaruit blijkt dat u het moeilijk heeft met uzelf uitdrukken in de

Russische taal. Uit deze documenten blijkt ook dat u een ernstige en chronische vorm van posttraumatische stressstoornis heeft. U had het ook zichtbaar moeilijk met communiceren en gaf zelf aan dat u zich niet goed voelde op het moment van het persoonlijk onderhoud. U zei ook dat u de tolk Russisch niet goed verstond. U zei later ook dat het heel moeilijk was voor u om uw interview af te leggen en dat u moeite had met het formuleren van antwoorden (NPO, p. 2-4). O

m hieraan tegemoet te komen, werd u de mogelijkheid geboden om uw verhaal in eigen woorden uiteen te zetten, zonder dat er u verdere vragen werden gesteld. U heeft toen kort uw verhaal uiteengezet, doch u begon te hyperventileren en dissociëren en was niet meer in staat om verder te praten. Hierdoor werd besloten het interview stop te zetten (NPO, p. 4-5). Om u alsnog de mogelijkheid te bieden uw asielmotieven uiteen te zetten, werd met uw advocaat overeengekomen om later een door u opgestelde verklaring op te sturen naar het CGVS (NPO, p. 6). U heeft dit ook gedaan. Verder hadden noch uzelf noch uw advocaat bijkomende opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest ofwel naar de oorlog in Oekraïne gestuurd te worden indien u zou moeten terugkeren naar de Russische Federatie, ofwel vreest u gedood te worden omwille van de bloedwraak die in uw naam werd uitgeroepen (Schriftelijke verklaring, d.d. 14/02/2025, p. 2-3). Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient nogmaals te worden benadrukt dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam in uw hoofde. Er werd namelijk geconcludeerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten. Deze beslissing werd over de hele lijn gevolgd en bevestigd door de RvV en u tekende geen cassatieberoep aan tegen deze beslissing. Er resteren u dus geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot deze beslissing en derhalve staat de beoordeling ervan vast.

Uw vrouw werd tijdens haar persoonlijk onderhoud gevraagd of ze bepaalde opmerkingen had in het kader van jullie eerdere asielprocedure op het CGVS. Toen zei ze dat uw psychische problemen ervoor hebben gezorgd dat er bepaalde discrepanties te vinden waren in jullie verklaringen. De tegenstrijdigheden in de verklaringen van haar en jullie zoon, K. verklaarde ze dan weer door zijn jonge leeftijd op het moment van de feiten (NPO VROUW, p. 3). Ze werd er bovendien op gewezen dat de beslissing van het CGVS tevens in het kader van jullie beroepsprocedure bij de RvV werd bevestigd en in dit verband haalde ze aan dat jullie destijds onvoldoende bijstand kregen van jullie advocaat (NPO VROUW, p. 5). Op vlak van de tegenstrijdigheden in uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag, werd er door het CGVS echter grondig gemotiveerd op welke manier deze tegenstrijdigheden betrekking hadden op de kern van uw asielrelaas en derhalve tastten deze uw ongeloofwaardigheid op ernstige wijze aan, niettegenstaande uw psychische problemen. De jeugdige leeftijd van uw zoon op het moment van jullie eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS biedt ook geen verschoning voor de tegenstrijdigheden in jullie verklaringen, daar eveneens grondig werd gemotiveerd door het CGVS op welke wijze de verklaringen van uw zoon niet doorleefd overkwamen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de weigeringsbeslissing van het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en deze uw beroep heeft verworpen. U hebt hiertegen geen cassatieberoep ingesteld. De beoordeling van jullie eerste verzoek om internationale bescherming is dan ook definitief in de rechtsorde, waardoor uw kritiek ertegen laattijdig is. Het kan niet de bedoeling zijn om via een tweede verzoek om internationale bescherming kritiek uit te oefenen op een beslissing genomen in het kader van een eerste verzoek om internationale bescherming, indien alle argumenten reeds konden worden aangevoerd in het kader van een beroep tegen dit eerste verzoek om internationale bescherming. Nogmaals wordt benadrukt dat jullie kritiek tegen de argumentatie van het CGVS met betrekking tot jullie onderling inconsistente verklaringen door de RvV niet werd gevolgd. Los van de tegenstrijdigheden en incoherenties in jullie verklaringen, werden er ook andere argumenten vooropgesteld door het CGVS in de beslissing in het kader van jullie eerste asielaanvraag. Zo werd er gewezen op de laattijdigheid van jullie verzoek om internationale bescherming, op het gegeven dat er door de interne onderzoeksdienst van het CGVS geen enkele informatie werd gevonden om uw verhaal te ondersteunen, terwijl dit wel kon verwacht worden, alsook op jullie onlogische verklaringen betreffende jullie legaal vertrek. Zoals reeds gezegd volgde de RvV deze motivering van het CGVS ook volledig. Derhalve blijft het standpunt

van het CGVS dat de problemen die u aanhaalde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming volstrekt ongeloofwaardig blijken.

Uw verklaringen dat er op basis van de problemen die u reeds vermeldde in het kader van uw eerste asielaanvraag een bloedwraak in naam van u en uw gezin werd uitgeroepen (Schriftelijke verklaring, d.d. 14/02/2025, p. 2-3) zijn bijgevolg ook ongeloofwaardig.

Uw vrouw werd in dit verband gevraagd of ze hier opmerkingen over had en toen antwoordde ze dat jullie ten tijde van jullie eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van jullie eerste asielaanvraag niks over de bloedwraak vermeldten omdat jullie bang waren dat de mensen die u hielpen bij uw vrijlating nadat u werd gefolterd, hierdoor problemen zouden krijgen (NPO VROUW, p. 10). Dit verandert echter nog altijd niks aan het feit dat deze vermeende bloedwraak gebaseerd is op jullie eerdere problemen en er daardoor geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

Bijkomend kan echter ook worden opgemerkt dat zelfs indien uw verklaringen over de bloedwraak geloofwaardig zouden zijn, quod non, het kant noch wal raakt dat er geen enkele acties meer ondernomen werden in het kader van de bloedwraak die volgens uw verklaringen werd afgekondigd in de context die u schetste. U zei dat de bloedwraak werd afgeroepen rond juni 2020 (Schriftelijke verklaring, d.d. 14/02/2025, p. 3). Uw vrouw verduidelijkte dat de bloedwraak startte op 20 juni 2020 (NPO VROUW, p. 7). Desalniettemin dit op het moment van schrijven bijna vijf jaar geleden is en u zelf verklaarde dat uw hele teip betrokken is bij de bloedwraak (Schriftelijke verklaring, d.d. 14/02/2025, p. 2-3), zei uw vrouw dat niemand van jullie teip en ook niemand van de tegenpartij vooralsnog werd gevisieerd. Er hebben zich vooralsnog in het algemeen ook geen concrete problemen voorgedaan in het kader van de bloedwraak en evenmin is er sprake geweest van enige contact tussen jullie en de leden van jullie teip in de tussentijd (NPO VROUW, p. 8). Dit is echter hoogst onlogisch, des te meer daar u zelf aangaf dat bloedwraak binnen jullie gemeenschap heel belangrijk is en de broers D. – die de bloedwraak in naam van uw gezin en jullie teip uitspraken – bijzonder wraakzuchtig zijn (Schriftelijke verklaring, d.d. 14/02/2025, p. 2-3). Bijgevolg kan redelijkerwijze worden verwacht dat de leden van uw teip minstens iets van actie zouden ondernemen jegens jullie, daar jullie jullie verplichting om de bloedwraak uit te voeren ondertussen reeds bijna vijf jaar lang niet nakomen. Uw vrouw werd met deze vaststelling geconfronteerd en werd gevraagd hoe het kwam dat D. zomaar zou toelaten dat jullie de bloedwraak niet uitvoeren. Hierop antwoordde ze dat dit de wet is die geldt binnen jullie gemeenschap en dat andere leden van jullie teip de bloedwraak pas mogen uitvoeren als jullie – als slachtoffers in eerste lijn – het niet doen (NPO VROUW, p. 8). Dit antwoord houdt echter allesbehalve steek, daar het nog altijd niet verklaart waarom de leden van jullie teip jullie niet ter verantwoording roepen omwille van het gegeven dat jullie de bloedwraak niet uitvoeren. Deze bijkomende vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas dan ook verder.

In ondergeschikte orde kan trouwens ook worden opgemerkt dat uw vrouw bijzonder weinig inspanningen heeft geleverd om zich te informeren omtrent de actualiteit van jullie vermeende problemen. Zo zei ze dat ze wijkagent nog naar jullie huis is gekomen in het kader van de dienstplicht van jullie zonen, doch dat ze voor de rest geen enkele informatie had over andere problemen die zich eventueel hebben voorgedaan in jullie afwezigheid en ze heeft schijnbaar ook geen enkele inspanningen geleverd om hier meer informatie over te bekomen. Sterker nog, ze zei uitdrukkelijk dat ze niet wil weten wat er nu nog in de Russische Federatie gebeurt (NPO VROUW, p. 10), terwijl wel redelijkerwijze van jullie kan worden verwacht dat jullie wel dergelijke interesse aan de dag zouden leggen. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder.

Verder kan er logischerwijze ook geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van u en uw vrouw dat jullie bij terugkeer naar Rusland het risico lopen om naar de oorlog in Oekraïne te worden gestuurd (Schriftelijke verklaring, d.d. 14/02/2025, p. 3 & NPO VROUW, p. 8). Uw vrouw zei namelijk uitdrukkelijk dat heel jullie gezin bij terugkeer het risico loopt om naar de oorlog gestuurd te worden en ze linkte deze vrees expliciet aan jullie eerdere problemen met de autoriteiten (NPO VROUW, p. 8-9). Er werd echter reeds meermaals beklemtoond dat deze eerdere problemen ongeloofwaardig zijn en bijgevolg geldt dat ook voor jullie vrees om naar de oorlog gestuurd te worden. Uw vrouw werd gevraagd om te bevestigen dat ze deze vrees aan jullie eerdere problemen linkte en ze deed dit dan ook (NPO VROUW, p. 10).

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uzelf en uw vrouw niet in aanmerking komen voor een internationaal beschermingsstatuut in België op basis van de dienstplicht van jullie zonen. Alhoewel uw vrouw wel aangaf dat uw zonen ondertussen allebei dienstplichtig zijn geworden (NPO VROUW, p. 9), koppelde ze hier geen enkele vrees aan voor jullie als ouders. Toen haar namelijk werd gevraagd of er andere redenen waren waarom jullie niet naar Rusland kunnen terugkeren buiten de bloedwraak en jullie vrees om naar Oekraïne gestuurd te worden, zei ze dat dit niet het geval was (NPO VROUW, p. 10).

De documenten die u heeft neergelegd, vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Het artikel over D. en de foto's van de mensen die u zouden gefolterd hebben, bewijzen niks in het kader van uw asielrelaas. Deze bewijsdocumenten hebben immers geen betrekking op uw persoonlijke situatie. Het medisch certificaat staft uw psychologische problemen, maar biedt geen uitsluitel over de context waarin u deze problemen hebt opgelopen. Het dient te worden benadrukt dat het aangebrachte psychologische attest geenszins een bewijs vormt van uw voorgehouden vluchtrelaas nu kan worden opgemerkt dat een psycholoog of psychiater vaststellingen kan doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt. Een psycholoog of psychiater is bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt. Hij kan vervolgens vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Nergens uit het neergelegde attest blijkt dat de opsteller zich voor zijn conclusies aangaande de feiten die zich in Tsjetsjenië zouden hebben afgespeeld heeft beroepen op andere gegevens dan uw verklaringen. Het attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin de psychologische problemen zijn ontstaan. De vaststellingen die in het certificaat gemaakt worden over de tekenen van foltering die op uw lichaam werden gevonden zeggen ook niks over de context waarin dit zou gebeurd zijn.

U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij

gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Het feit dat uw zonen de status van vluchteling werd toegekend leidt niet automatisch tot het toekennen van een status voor u. Het CGVS moet elk verzoek immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U kon echter niet aannemelijk maken dat u in Tsjetsjenië problemen hebt gekend die zouden wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine afkomstig uit Oeroes-Martan. Op 22/02/2020 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 28/03/2020 heeft u samen met uw man D., R. (CGVS, xx/xxxxxx, DVZ x.xxx.xxx) en meerderjarige zoon D., K. (CGVS xx/xxxxxx; DVZ x.xxx.xxx) in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uw toen nog minderjarige zoon I. (CGVS xx/xxxxx; DVZ x.xxx.xxx) werd bijgeschreven op uw bijlage.

Op 08/03/2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jullie gingen in beroep tegen de beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), maar de RvV volgde het CGVS over de hele lijn. Het arrest dateert van 03/10/2022.

Zonder België te verlaten, dienden jullie op 25/10/2022 een tweede asielaanvraag in. Voor uw zoon, I. is dit het eerste verzoek in eigen naam.

Op 31/01/2023 werd er een beslissing tot ontvankelijkheid van het tweede verzoek genomen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw tweede verzoek tot internationale bescherming integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende:

[...]

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Alhoewel u namelijk zei dat u veel zenuwen had op de dag van het persoonlijk onderhoud en dat u vaak kampt met hevige hoofdpijn, zei u dat u geen bijwerkingen had van de medicatie die u die dag had ingenomen. U zei ook dat het ging lukken om uw interview af te leggen omdat u toen niet zoveel last had van uw hoofdpijn. U werd er ook op gewezen dat u het altijd mocht aangeven als u nood had aan pauze of aan iets anders (NPO, p. 2-3). U heeft dergelijke nood echter op geen enkel moment aangegeven, alsook blijkt uit het goede verloop van het persoonlijk onderhoud dat uw medische problemen niet voor enige obstakels hebben gezorgd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U haalt dezelfde redenen aan als uw man D., R. (CGVS, xx/xxxxxx, DVZ x.xxx.xxx). In dat opzicht kan worden verwezen naar de beslissing die in hoofde van uw man werd genomen, met name een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De motivering in hoofde van uw man luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota van 17 april 2025 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorzag dat de louter schriftelijke procedure kan op verzoek van één van de partijen. Verzoekers hebben de Raad tijdig, *i.e.* binnen de vijftien dagen na kennisgeving door de griffie, gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van hun dossier via een louter schriftelijke procedure. Gelet op het bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in oud artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/8, § 1, 48/9, § 2, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur en, meer bepaald, van de beginselen van goede trouw, voorzichtigheid en zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen*”. Daarnaast voeren verzoekers een kennelijke beoordelingsfout aan, alsook het volgende: “*Geen nauwgezet en zorgvuldig onderzoek van verzoekers’ 2de verzoek om internationale bescherming*”, “*Geen tijdige overlegging van een kopie van het verzoek om internationale bescherming*”, “*Geen overlegging, Verzuim om in verzoekers’ administratief dossier objectieve informatie op te nemen over*

de situatie in de Russische Federatie en Tsjetsjenië met betrekking tot de kwestie van militaire rekrutering”, “Verzuim om rekening te houden met de objectieve informatie in de door verschillende internationale organisaties opgestelde rapporten”, “Verzuim om in verzoekers’ administratief dossier objectieve informatie op te nemen over de regels van bloedwraak in Tsjetsjenië” en “Schending van de loyaliteitsplicht ten aanzien van de door verzoekers psychiater opgestelde certificaten en rapporten”.

In een eerste middelonderdeel gaan verzoekers in op de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen. Ten eerste zijn verzoekers het niet eens met de beoordeling van de bijzondere procedure noden in hoofde van verzoeker. Zij stellen dat zij bij het indienen van hun tweede verzoeken om internationale bescherming een medisch attest en een rapport over foltering met betrekking tot verzoeker, daterend van 19 januari 2023 en opgesteld door een psychiater, dokter D., hebben neergelegd. Na het citeren van de inhoud van het medisch attest, benadrukken verzoekers dat de inhoud van dit attest bevestigd wordt door een tweede medisch attest van 17 maart 2023 en dat eveneens werd opgesteld door dokter D. Volgens verzoekers was de commissaris-generaal aldus volledig op de hoogte van de ernst van verzoekers psychiatrische toestand bij het indienen van hun tweede beschermingsverzoeken. Zij vervolgen dat de verwerende partij, gelet op de gedetailleerde inhoud van deze twee medische attesten afkomstig van een arts gespecialiseerd in geestelijke gezondheidszorg – waarvan zij ook enkele bevindingen benadrukken – artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet had moeten toepassen. Verzoekers hekelen dat dit niet gebeurde en er zelfs niet gemotiveerd werd waarom. Zij hekelen eveneens dat in de bestreden beslissingen geen melding wordt gemaakt van de bevindingen van deze medische attesten, terwijl deze nochtans van wezenlijk belang zijn voor de beoordeling van de psychiatrische toestand van verzoeker en zijn vermogen om de bevoegde autoriteiten een duidelijk, nauwkeurig en gedetailleerd relaas te geven. Daarnaast menen verzoekers dat de verwerende partij, gelet op de inhoud van diezelfde medische attesten, eveneens toepassing had moeten maken van artikel 48/9, § 2, van de Vreemdelingenwet. Dit wordt, aldus verzoekers, niet gedaan en er wordt in de bestreden beslissingen wederom niet gemotiveerd waarom. Verzoekers vervolgen dat de verwerende partij, ondanks dat zij al twee jaar op de hoogte was van de psychiatrische toestand van verzoeker, verzoeker toch opriep voor een persoonlijk onderhoud, zonder specifieke ondersteunende maatregelen te nemen. In deze opperen zij dat het feit dat de verwerende partij, gelet op verzoekers extreem slechte psychiatrische toestand en het feit dat het voor hem onmogelijk was om gehoord te worden, geen andere keuze had dan hem te vragen zijn relaas schriftelijk uiteen te zetten, wat geen steunmaatregel was, maar eerder de enige mogelijkheid voor de commissaris-generaal. Verder citeren verzoekers uit ‘s Raads arrest nr. 214 532 van 20 december 2018 en betogen zij dat deze redenering ook *in casu* zou moeten worden toegepast, maar dat de commissaris-generaal in tegendeel blijft verwijzen naar tegenstrijdigheden en/of onwaarschijnlijkheden in hun verklaringen uit hun eerste beschermingsverzoeken om de bestreden beslissingen te rechtvaardigen. Ook menen verzoekers, onder verwijzing naar een bij hun verzoekschrift gevoegde publicatie van 12 december 2019, dat de commissaris-generaal het vertrouwen schendt dat verschuldigd is aan de medische certificaten en rapporten van een psychiater die verzoeker meermaals onderzocht. Ook citeren zij in deze aanbevelingen van het UNHCR over verzoekers om internationale bescherming met psychische stoornissen. Zij besluiten andermaal dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening hield met de gezondheidstoestand van verzoeker, ondanks het feit dat zij bijna twee jaar voor het persoonlijk onderhoud van hun tweede beschermingsverzoeken hiervan op de hoogte werden gebracht en dit wordt bevestigd door twee medische attesten van een psychiater. Tot slot stellen verzoekers dat uit de medische attesten blijkt dat verzoekers moedertaal Tsjetsjeens is en dat hij zeer slecht Russisch spreekt, dat tijdens de psychiatrische consulten de psychiater Frans sprak, er een tolk Russisch aanwezig was en verzoekster vertaalde van het Russisch naar het Tsjetsjeens en dat er bij hun eerste verzoeken om internationale bescherming een tolk was die Russisch tolkte. Volgens verzoekers wordt dit niet betwist in de bestreden beslissingen, maar wordt er op geen enkele wijze rekening gehouden met dit gebrek aan kennis van de Russische taal in hoofde van verzoeker, laat staan van de mogelijke gevolgen hiervan voor de verklaringen die hij in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek aflegde.

Ten tweede gaan verzoekers in op de overwegingen van de bestreden beslissingen met betrekking tot de problemen die zij in Rusland kenden. In dit verband verwijzen verzoekers andermaal naar de twee medische attesten en de bovenvermelde bespreking hiervan. Volgens hen is het feit dat uit deze attesten blijkt dat verzoeker het slachtoffer is geweest van martelingen in Rusland voldoende om hen als vluchteling te erkennen. Wat betreft het feit dat er nog geen actie werd ondernomen in het kader van de bloedwraak waarvan zij in hun huidige beschermingsverzoeken melding maken, stellen verzoekers dat andere personen van de *teip* geen actie zullen ondernemen om de bloedwraak uit te voeren omdat zij daarmee een bloedwraak op zich zullen nemen, met als gevolg dat de familie van de vermoorde persoon deze persoon zou vermoorden. Luidens het verzoekschrift voegde de verwerende partij geen enkele objectieve informatie toe aan het administratief dossier in verband met de in Tsjetsjenië geldende regels over bloedwraak, waardoor de Raad zich onmogelijk kan uitspreken en de bestreden beslissingen moeten worden vernietigd. Tevens houdt de commissaris-generaal, aldus verzoekers, op geen enkele wijze rekening met de door hen geciteerde verklaringen die verzoekster aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud van haar huidig beschermingsverzoek.

Ten derde, wat betreft verzoekers vrees om naar Oekraïne te worden gestuurd om te gaan vechten, betogen verzoekers dat de commissaris-generaal hun problemen in Rusland, gelet op het voorgaande, niet rechtsgeldig heeft ontkend. Voorts opperen verzoekers dat de commissaris-generaal, noch aan het administratief dossier, noch in de bestreden beslissingen, enig objectief rapport toevoegde op basis waarvan kan worden besloten dat verzoeker bij terugkeer naar Rusland, en Tsjetsjenië in het bijzonder, geen enkel risico zou lopen om naar Oekraïne gezonden te worden om te vechten. Vervolgens halen verzoekers zelf dergelijke informatie aan en citeren zij uit de bij hun verzoekschrift gevoegde rapporten van OSAR en van OFPRA, waarvan zij de weblink toevoegen. Zij benadrukken dat hieruit onder meer blijkt dat de militaire rekrutering in Tsjetsjenië verschilt van die in Rusland, waarbij gebruik gemaakt werd van chantage en bedreiging van familieleden, dat Kadyrov beloofde nog oproepingen te versturen voor de militaire dienst, ondanks het einde van de mobilisatie, dat mannen die hun dienstplicht ontlopen waarschijnlijk gestraft worden door hen naar het front in Oekraïne te sturen of hun familie te straffen en dat Tsjetsjenen die naar Rusland worden teruggestuurd, alsook hun familieleden, een groot risico op vervolging lopen. Ook citeren verzoekers uit het bij hun verzoekschrift gevoegde vonnis van 9 maart 2023 van de administratieve rechtbank van Nantes. Volgens hen blijkt uit deze informatie dat het irrelevant was of verzoeker in het kader van zijn verplichte militaire dienst en/of in het kader van de mobilisatie zou worden uitgezonden en is de vraag die moest onderzocht worden of verzoekers verklaringen over het risico om naar Oekraïne gestuurd te worden in overeenstemming zijn met de objectieve informatie. Zij besluiten dat de commissaris-generaal geen rekening hield met deze informatie of het feit dat hun verklaringen hiermee overeenstemmen.

Ten slotte, wat betreft de tijdens de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken neergelegde documenten, wijzen verzoekers naar hun betoog inzake de bijzondere procedurele noden van verzoeker.

In een tweede middelonderdeel opperen verzoekers dat de bestreden beslissingen de motiveringsplicht schenden. Na een theoretische uiteenzetting stellen zij dat de motivering van de bestreden beslissingen ontoereikend is, daar de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met hun bijzondere situatie en, omwille van de hierboven vermelde redenen, artikel 1 van het Verdrag van Genève schond.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in het uiterste geval om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, volgende (bijkomende) stukken bij het verzoekschrift:

- e-mail advocaat aan commissaris-generaal d.d. 1 maart 2023 (stuk 3);
- e-mail advocaat aan commissaris-generaal d.d. 20 maart 2023 (stuk 4);
- e-mail advocaat aan commissaris-generaal d.d. 14 februari 2025 (stuk 5);
- OSAR, "*Russie/Tchéchénie: conséquences du refus de servir*", 31 augustus 2023 (stuk 6);
- vonnis administratieve rechtbank Nantes d.d. 9 maart 2023 (stuk 7);
- CeDIE, "*Attestations psychologiques dans la procédure: un papier que pèse lourd*", 12 december 2019 (stuk 8).

3.2.2. Op 17 april 2025 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij, zo weze herhaald, een nota "*verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*", waarin onder meer wordt verwezen naar de COI Focus "*Russische Federatie – Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie*" van 24 oktober 2023, de COI Focus "*Tsjetsjenië – Terugkeer*" van 6 juni 2024 en een rapport van *Amnesty International*.

3.3. Beoordeling van het beroep

3.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3.2. Verzoekers uitten in het kader van hun eerste verzoeken om internationale bescherming de vrees in hun land van herkomst, Rusland, te worden vervolgd door de Tsjetsjeense autoriteiten, nadat verzoeker gedurende twee weken door hen vastgehouden en gefolterd werd naar aanleiding van valselijke beschuldigingen dat hij deel uitmaakte van een overval op een bankautomaat. In hun huidige, tweede, verzoeken om internationale bescherming volharden verzoekers in deze vrees en voegen zij hieraan toe dat, na hun vertrek uit Rusland, leden van hun *tejp* een bloedwraak hebben afgekondigd in hun naam tegen de mensen die ervoor zorgden dat de valse beschuldigingen ten aanzien van verzoeker ontstonden.

3.3.3. De commissaris-generaal weigerde internationale bescherming in het kader van de eerste beschermingsverzoeken van verzoekers omdat geen geloof kon worden gehecht aan hun relaas, hetgeen bevestigd werd door de Raad bij arrest nr. 278 240 van 3 oktober 2022. De tweede verzoeken om internationale bescherming van verzoekers werden door de commissaris-generaal ontvankelijk verklaard, doch ook afgesloten met beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal was van oordeel dat de in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken vastgestelde ongeloofwaardigheid overeind blijft en dat er ook geen geloof gehecht kan worden aan de nieuw toegevoegde elementen.

3.3.4. In eerste instantie stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal onvoldoende gewicht toekent aan de door verzoekers in het kader van de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken neergelegde psychiatrische attesten, die – in samenhang gezien met alle thans voorliggende elementen – een aanwijzing lijken te vormen voor het feit dat minstens verzoeker in het verleden het slachtoffer is geweest van foltering.

Tijdens de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken legden verzoekers een psychiatrisch attest van 19 januari 2023 neer, opgesteld voor verzoeker door dokter L. D., dokter in de geneeskunde, gespecialiseerd in psychiatrie en etnopsychiatrie en die verklaart kennis te hebben van de Tsjetsjeense cultuur. Bij hun verzoekschrift voegen zij nog een tweede psychiatrisch attest van dokter L. D. van 17 maart 2023, dat inhoudelijk gelijk loopt met de inhoud van het eerdere attest van 19 januari 2023 en op één punt aangevuld. Uit een lezing van deze twee attesten komt duidelijk naar voor dat de behandelende psychiater van verzoeker van mening is dat verzoeker in een staat van extreem trauma verkeert. Hij benadrukt dat de symptomen zeer verontrustend zijn en verder gaan dan de symptomen die momenteel door de DSM-5 gedefinieerd worden voor chronische posttraumatische stressstoornis. Hij benadrukt onder meer volgende symptomen: herbelevingen, vermijding (terugtrekken en eenzaamheid zoeken), aanhoudende negatieve veranderingen in cognitie en stemming en hyperreactiviteit. Verzoeker vertoont verder episodes van occultatie, vermijding en dissociatie bij het ophalen van traumatische herinneringen. Ook oriëntatieproblemen, datumfouten, minimaliseren van de feiten of onverschilligheid om zichzelf te verdedigen maken deel uit van de symptomen. Bovendien beschrijft de behandelende psychiater hoe verzoeker zijn verhaal probeerde te vertellen en merkt hij op dat verzoekers nervositeit en agitatie toenamen op het moment dat hij de folteringen die hij verklaart te hebben ondergaan omschreef en dat hij moeilijk kon praten. Ook barstte hij op een bepaald moment in tranen uit en keerde hij iedereen de rug toe. De Raad onderstreept dat dokter L. D. stelt dat hij nog nooit zo'n wanhoop heeft gezien in een Tsjetsjeense man. In het attest d.d. 17 maart 2023 wordt nog toegevoegd welke medicatie verzoeker (toen) moest nemen, waaronder R/AMoclane, Dominal, Sertraline en Piracetam.

De Raad stelt vast dat er voorafgaand aan deze psychiatrische attesten, met name in het kader van verzoekers eerste verzoeken om internationale bescherming, ook reeds andere psychologische attesten werden neergelegd, waarin eveneens melding werd gemaakt van voormelde psychologische toestand van verzoeker. Zo lag er toen een psychologisch attest d.d. 21 september 2021 voor van psychologe I. M., waarin werd bevestigd dat verzoeker sinds 23 juli 2020 psychologisch behandeld werd. Zij stelde ook dat zijn fysisch lijden en zijn psychologische last op elkaar inspelen. Verder legden verzoekers in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken een attest d.d. 26 augustus 2020 neer van dokter S. F., dat werd opgemaakt in het kader van hun procedure medische regularisatie. Hierin werd melding gemaakt van een depressie bij verzoeker en dat hij psychiatrische behandeling nodig heeft. Hoewel deze attesten op zichzelf onvoldoende zijn, zoals ook terecht werd geoordeeld in het kader van verzoekers' eerste beschermingsverzoeken, krijgen deze – in het licht van de thans voorliggende psychiatrische attesten – een andere betekenis en kunnen zij gezien worden als bevestiging van de inhoud van deze psychiatrische attesten. De Raad stipt hierbij nog aan dat de psychiater in zijn attesten van 2023 heeft gesteld dat verzoeker niet eerder psychiatrisch begeleid werd en dat een speciaal consultatiesysteem moest worden opgezet om te proberen de traumatische ervaringen van verzoeker te begrijpen en hem te helpen.

Vervolgens stelt de Raad vast dat er zich gedurende de administratieve procedure van zowel de eerste als huidige, tweede, verzoeken om internationale bescherming van verzoekers verschillende problemen voordeden met verzoeker, die eveneens wijzen op ernstige psychologische problemen in zijn hoofd. Zo stelt de Raad vast dat het tweede persoonlijk onderhoud dat verzoeker aflegde in het kader van zijn eerste

beschermingsverzoek moest worden stopgezet omdat hij zich niet goed voelde en hij last had van geheugenproblemen. Uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker het ook emotioneel moeilijk had bij het uiteenzetten van zijn relaas (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker d.d. 21 september 2021). In het kader van zijn huidig beschermingsverzoek werd verzoeker opnieuw opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. In de notities van dit persoonlijk onderhoud valt te lezen dat de *protection officer* voor aanvang ervan vaststelde dat verzoekster in de wachtzaal op verzoeker aan het inpraten was, dat hij er heel afwezig en teruggetrokken uitzag en dat hij vaag knikte toen hem gevraagd werd of hij wou proberen om het interview af te leggen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker d.d. 3 februari 2025, p. 1). Wanneer hem bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd hoe hij zich voelde, verklaarde verzoeker dat hij zich niet zo goed voelde, dat hij zich koud voelde, zijn hartslag niet oké was en hij constante angst heeft (*ibid.*, p. 3). Verder stelt de Raad vast dat, wanneer men vragen begon te stellen over de inhoud van zijn verzoek, verzoeker vaak niet direct antwoordde en uiteindelijk emotioneel werd en begon te huilen. Uiteindelijk werd verzoeker de mogelijkheid gegeven om zijn verhaal in eigen woorden uiteen te zetten, zonder dat er verdere vragen werden gesteld, maar de *protection officer* stelde – samen met verzoekers advocate – vast dat verzoeker begon te hyperventileren en dissociëren en dat hij niet meer in staat was om verder te praten (*ibid.*, p. 5). Het persoonlijk onderhoud werd vervolgens definitief stopgezet en verzoeker kreeg de mogelijkheid om zijn verklaringen schriftelijk mee te delen. Een dergelijke schriftelijke verklaring werd aan het commissariaat-generaal overgemaakt. Er wordt hierin gesteld dat deze verklaring werd opgesteld in het bijzijn van verzoekers advocate, maar het blijft evenwel gissen naar de omstandigheden waarin deze verklaring tot stand kwam.

Verzoekster haalde doorheen haar verschillende persoonlijke onderhouden de psychologische toestand van verzoeker aan. Waar zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat verzoeker het lastig had (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster d.d. 22 september 2021), verklaarde zij in het kader van haar tweede verzoek – alwaar zij duidelijk vrijer sprak over haar man en over hun relatie – het volgende in dit verband: *"Ik vind dat erg jammer dat mijn man zich niet kan voorstellen op een adequate wijze, zoals hij vroeger was. Ik heb al laten weten dat toen ze ons mijn man lieten zien, hij was zichzelf niet en daarmee hebben ze geen rekening gehouden. (verzoekster wordt emotioneel, komt moeilijk uit haar woorden, tolk praat op haar in) Hij is gebroken. Hij is fundamenteel veranderd en zo dat het gewoon simpelweg onmogelijk is om samen te wonen en momenteel wonen we daarom ook apart. Hij was streng, maar hij was altijd een heel goede vader en echtgenoot en nu is het een helemaal andere mens geworden. Mijn kinderen herinneren zich niet meer alle afschuw die ze meemaakten en ik vind het heel erg jammer dat ik het aan hen niet kan voorleggen. De psychiaters kunnen dat uitleggen. De psychiater heeft ons uitgelegd dat het brein bepaalde informatie blokkeert als beschermingsmechanisme. [...] (tolk stelt verzoekster op haar gemak, zegt dat ze kalm aan mag doen) [...]"* (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster d.d. 3 februari 2025, p. 3).

Tot slot stelt de Raad nog vast dat zowel verzoekers advocate tijdens de administratieve procedure als de Raad ter terechtzitting eveneens gelijkaardige vaststellingen deden. Zo blijkt uit de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud van 3 februari 2025 dat zijn advocate aan het einde hiervan stelde dat verzoeker zich in dezelfde toestand bevond als wanneer hij bij haar op consultatie was. Ook kan gewezen worden op volgende verklaring van de advocate van verzoekers aan het einde van verzoeksters persoonlijk onderhoud op 3 februari 2025, dat plaatsvond vlak voor het persoonlijk onderhoud van verzoeker: *"Ik wil dat je je bewust bent van de situatie van haar man, je zal het zien tijdens het interview. Ik versta dat wanneer het Commissariaat in het algemeen niet in rekening brengt, de persoonlijke situatie, de mentale situatie van iemand, uiteraard kan je contradicties hebben, je kan zaken hebben die compleet ongeloofwaardig lijken, maar ik geloof dat je genoeg ervaring hebt om dat te verstaan en je hebt psychiatrische documenten, redelijk precieze documenten. Die leggen de mentale situatie uit van haar man. En je moet begrijpen dat een psychiater, dat hij dat zag na de eerste procedure, op het einde van de eerste procedure dus het betekent dat hiervoor nooit, dat het nooit werd geregeld. En het is duidelijk dat zijn situatie, waarschijnlijk zijn mentale situatie zelfs erger was ervoor, voor hij de psychiater voor de eerste keer zag, jaren na zijn aankomst in België. ik doe deze job al heel lang en hij is één van de personen waarbij het voor mij vooral het gedrag is, de reacties van iemand die heel erg gefolterd is. Hij heeft geen normale reactie, je kan zelfs niet dichtbij hem komen, je kan hem niet aanraken en ik denk wanneer ze zijn gedrag uitlegde, niet in details, ze was heel vriendelijk. Dus ik geloof dat dit allemaal een heel sterke invloed heeft op de verklaringen [...]"*. De Raad stelde ter terechtzitting dan weer vast dat verzoeker reeds zichtbaar emotioneel werd toen de advocate haar pleidooi aanvatte en dat hij als het ware dissocieerde en moest gaan zitten. Toen verzoekers aan het pleidooi zelf het woord werd geboden, liet verzoeker verzoekster praten en begon hij hevig te huilen. Verzoeker werd de mogelijkheid geboden terug te gaan neerzitten, hetgeen hij ook deed, waarna hij gedurende de volledige uiteenzetting van verzoekster bleef huilen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat uit de thans voorliggende stukken blijkt dat er op heden minstens twee artsen hebben vastgesteld dat verzoeker verschillende verwondingen heeft, die volgens hen te wijten zijn aan

bepaalde vormen van foltering. Zo wordt hiervan melding gemaakt in het attest *d.d.* 26 augustus 2020 van dokter S. F., dat werd opgemaakt in het kader van hun procedure medische regularisatie en reeds voorlag in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken. Deze vermoedens worden nu ook bevestigd door dokter L. D. in de in het kader van hun tweede beschermingsverzoeken neergelegde attesten *d.d.* 19 januari 2023 en 17 maart 2023.

Hoewel de commissaris-generaal gevolgd kan worden dat artsen slechts vermoedens kunnen uiten over de oorzaak van bepaalde fysieke letsels of psychologische problemen, dient te worden benadrukt dat *in casu* verschillende artsen en *professionals* dergelijke vermoedens hebben geuit. Deze vermoedens moeten – ook gelet op de ernst van verzoekers psychiatrische toestand en medische letsels, die eveneens door zowel verschillende professionals als verschillende actoren binnen de procedure tot het bekomen van internationale bescherming zelf werd waargenomen en de aan verzoeker voorgeschreven medicatie – wel degelijk voldoende ernstig worden genomen.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster ter terechtzitting verklaarde dat verzoeker op heden niet langer psychologisch of psychiatrisch behandeld wordt, dit omdat het dermate slecht met hem gaat op psychologisch vlak en hij een verdere behandeling gewoonweg niet meer aankan.

Het geheel van de thans voorliggende elementen doet besluiten dat er een aantal aanwijzingen zijn dat minstens verzoeker in het verleden het slachtoffer werd van foltering.

In deze wenst de Raad dienstig te verwijzen naar artikel 4, vierde lid, van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad, het equivalent van oud artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet: *“Het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij of zij rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, wordt beschouwd als een duidelijke aanwijzing dat de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is of het risico op het lijden van ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

De Raad voegt hieraan toe dat indien de verwerende partij zou twijfelen aan het feit dat verzoeker in het verleden zou zijn gefolterd, zij – gelet op voormelde zwaarwichtigheid van de elementen die hier wel op wijzen en het reeds benadrukte belang hierover duidelijkheid te scheppen – een bijkomend medisch onderzoek kan gelasten krachtens artikel 48/8, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de vereiste van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van het beroep in de zin van het voormalige artikel 46, lid 3, van de Richtlijn 2013/32/EU, zoals bevestigd door het Hof van Justitie in zijn arrest van 3 april 2025, in de zaak C-283/24, kan een nader medisch onderzoek in deze noodzakelijk en relevant zijn voor de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming.

3.3.5. Daarnaast, wat betreft de geloofwaardigheid van het door verzoekers gezamenlijk voorgehouden relaas, als mogelijke oorzaak van de foltering waarvan minstens verzoeker het slachtoffer zou kunnen zijn geweest, wijst de Raad op volgende vaststellingen.

3.3.5.1. Vooreerst oordeelt de Raad dat er door de verwerende partij onvoldoende rekening is gehouden met de hierboven omschreven psychologische (en medische) situatie van verzoeker en in het bijzonder met de psychiatrische attesten van 19 januari 2023 en 17 maart 2023.

In het kader van verzoekers' eerste verzoeken om internationale bescherming, alwaar voormelde psychiatrische attesten nog niet voorlagen, werd geoordeeld dat er in hoofde van verzoeker bepaalde bijzondere procedure noden konden worden vastgesteld, onder meer op basis van zijn psychologische situatie, doch ook dat deze geen verschoning konden bieden voor de vaststellingen van de genomen beslissingen.

Ook in het kader van hun tweede verzoeken om internationale bescherming werden bijzondere procedurele noden vastgesteld in hoofde van verzoeker, omwille van zijn psychologische toestand. Gelet op het verloop van het persoonlijk onderhoud van 3 februari 2025 en de psychiatrische attesten werd dit persoonlijk onderhoud stilgelegd en werd verzoeker de mogelijkheid geboden om schriftelijke verklaringen (in het Tsjetsjeens) over te maken aan de commissaris-generaal, hetgeen hij gedaan heeft.

Wat betreft de beoordeling als dusdanig van de huidige beschermingsverzoeken van verzoekers stelt de Raad vast dat er vooreerst verwezen wordt naar de vaststellingen op basis waarvan in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken werd geoordeeld tot de ongeloofwaardigheid van hun relaas en dat de commissaris-generaal hierover oordeelde dat deze vaststellingen niet kunnen verschoond worden door verzoekers psychologische toestand. Concreet benadrukt de commissaris-generaal ook dat de door verzoeker tijdens zijn eerste beschermingsverzoek afgelegde tegenstrijdige verklaringen niet kunnen verschoond worden door zijn psychologische toestand, daar deze betrekking hebben op de kern van het voorgehouden relaas. Verder, wat betreft de bijkomende elementen aangehaald in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken, zijnde de bloedwraak die zou voortvloeien uit hun eerdere problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten, wordt – met uitzondering van het feit dat verzoekers dit beiden niet vermeldten in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken – vooral verwezen naar de verklaringen van verzoekster, eerder dan deze van verzoeker.

De Raad oordeelt dat de verwerende partij geenszins verduidelijkt waarop zij zich baseert om te stellen dat van verzoeker, ondanks zijn hierboven omschreven psychologische toestand en waarvan zij op de hoogte was, kan worden verwacht dat hij consistent kan vertellen over alle kernelementen van zijn relaas. Evenmin wordt verduidelijkt waarom zijn ernstige psychologische toestand geen verschoning zou kunnen bieden voor het niet vermelden in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek van de bloedwraak die voortvloeit uit hun eerdere problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten.

3.3.5.2. Verder wenst de Raad te benadrukken dat er zich in het kader van de administratieve procedure van verzoekers beide verzoeken om internationale bescherming problemen voordeden omdat hij in het Russisch werd gehoord.

In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek gaf hij tijdens beide persoonlijke onderhoudsverschillen keren aan dat hij de tolk niet begreep of dat hij zich beter kan uitdrukken in het Tsjetsjeens (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker d.d. 21 september 2021, p. 2, 14 en notities persoonlijk onderhoud verzoeker d.d. 22 september 2021, p. 16). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud naar aanleiding van zijn tweede beschermingsverzoek uitte verzoeker dergelijke verklaringen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker d.d. 3 februari 2025, p. 2, 3 en 4). Ter terechtzitting kon tevens worden vastgesteld dat verzoeker zich niet goed kon uiten met de tolk Russisch, waarna verzoekster tolkte van het Russisch naar het Tsjetsjeens, maar wat stroef verliep. Ook uit de psychiatrische attesten van dokter L. D. blijkt dat de consultaties plaatsvonden met een tolk Russisch en dat verzoekster tolkte van het Russisch naar het Tsjetsjeens. Eveneens wordt hierin uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker moeite heeft om zich uit te drukken in de Russische taal.

Daartegenover staat dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij aanvang van zijn eerste verzoek om internationale bescherming – naast zijn verklaring dat zij zich *“niet heel goed (kan) uitdrukken in het Russisch”* (administratief dossier, verklaring betreffende de procedure verzoeker d.d. 15 september 2020) – aangaf, naast het Tsjetsjeens, de Russische taal voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (administratief dossier, vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”* verzoeker d.d. 17 februari 2021), dat noch hijzelf, noch zijn advocate zich verzette tegen het gebruik van een tolk Russisch, dat aan het einde van zijn eerste persoonlijk onderhoud de mogelijkheid werd geboden om bijkomende schriftelijke verklaringen neer te leggen in het Tsjetsjeens, hetgeen hij naliet te doen, en dat het tweede persoonlijk onderhoud werd stopgezet om psychologische redenen. In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming gaf verzoeker ook aan het Russisch voldoende machtig te zijn om in deze taal de procedure door te lopen en dat het Tsjetsjeens zijn moedertaal is, maar dat hij deze taal onvoldoende beheerst (administratief dossier, verklaring betreffende de procedure verzoeker d.d. 17 februari 2023). Zijn persoonlijk onderhoud werd uiteindelijk, mede gelet op zijn psychologische toestand, stopgezet en hij kreeg de mogelijkheid om schriftelijke verklaringen neer te leggen in het Tsjetsjeens, wat hij deze keer wel deed.

De vraag rijst of verzoekers huidige psychologische toestand afbreuk kan doen aan de eerdere beoordeling van de taalproblematiek. Hoe dan ook verduidelijken verzoekers wel niet wanneer of hoe dit alles voor problemen zorgde tijdens de verklaringen die verzoeker aflegde.

In ieder geval lijkt het de Raad wenselijk dat verzoeker, los van de vraag of hij – gelet op zijn psychologische toestand – nog gehoord zou kunnen worden, in de toekomst gehoord wordt met een tolk Tsjetsjeens, gelet op zijn psychologische toestand en de moeilijkheden die zich in het verleden voordeden.

3.3.5.3. Vervolgens, wat betreft verzoekster (en de oudste zoon van verzoekers wiens verklaringen eveneens werden aangehaald in het kader van hun eerste weigeringsbeslissingen, maar aan wie in het kader van zijn tweede verzoek, dat hij samen met zijn ouders indiende, de vluchtelingenstatus werd toegekend), wijst de Raad op volgende twee vaststellingen.

Zo kan er enerzijds, hoewel geen medische attesten voorliggen over verzoekster (en hun oudste zoon), niet uitgesloten worden dat ook zij te kampen heeft (hebben) met psychologische problemen, gelet op de voormelde aanwijzingen van foltering in hoofde van verzoeker en zijn ernstige psychologische toestand, en gelet op het feit dat ook zij in zekere mate betrokken was (waren) bij de problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten. In deze wijst de Raad op het feit dat verzoekster en hun oudste zoon verschillende keren naar het politiekantoor moesten gaan, waarover zij beiden verklaren dat men daar agressief was, en minstens ten aanzien van de zoon fysiek geweld gebruikt werd (administratief dossier, map landeninfo eerste verzoek, notities persoonlijk onderhoud zoon, p. 5-6 en administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster d.d. 21 september 2021, 8, 14). Voorts wijst de Raad erop dat verzoeker in het kader van zijn eerste persoonlijk onderhoud naar aanleiding van zijn eerste beschermingsverzoek verklaarde dat verzoekster zou verkracht zijn, maar zij hier zelf niet over wil vertellen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker d.d. 21 september 2021). Hoewel zij hier geen melding van maakte tijdens haar eerste beschermingsverzoek, vermeldt zij dit wel tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij aflegde in het kader van haar tweede beschermingsverzoek (administratie dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster d.d. 3 februari 2025, p. 4). Hierover werden geen bijkomende vragen gesteld.

In deze stelt de Raad, wat betreft verzoekster, vast dat uit de notities van haar persoonlijk onderhoud d.d. 3 februari 2025 blijkt dat de *protection officer* op meerdere momenten vaststelde dat zij trilde en emotioneel werd en dat de tolk op haar moest inpraten (*ibid.*, p. 2, 3, 4, 6). Ook ter terechtzitting maakte verzoekster een uitermate angstige en wanhopige indruk.

Anderzijds stelt de Raad vast dat de verwerende partij onvoldoende rekening hield met de aard van de relatie van verzoekers, zeker sinds de door hen aangehaalde problemen.

De Raad wijst erop dat verzoekster in het kader van haar tweede beschermingsverzoek verklaarde dat zij en verzoeker sinds zijn vrijlating in Rusland *de facto* geen koppel meer zijn en niet meer met elkaar kunnen omgaan (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster d.d. 3 februari 2025, p. 4). Ook blijkt dat zij in België wel nog soms samen eten, maar niet langer samenwonen (*ibid.*, p. 4). De Raad stelt vast dat verzoekers hier niet over bevraagd werden in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken en dat uit de notities van voormeld persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat verzoekster het er moeilijk mee had om hierover te spreken. Verder onderstreept de Raad ook hier de ernstige psychologische toestand van verzoeker, waardoor het *überhaupt* moeilijk lijkt te zijn om met hem te communiceren in het algemeen en over hun problemen in het bijzonder. Hierbij komen nog de culturele verschillen inzake de gelijkheid tussen mannen en vrouwen in de Tsjetsjeense samenleving, waarvan kan aangenomen worden dat deze aanwezig zijn in de relatie van verzoekers. Zo blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker aflegde in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek dat hij, nadat hij emotioneel dicht sloeg en het interview stopgezet werd, aan de tolk aangaf dat hij niet wou dat zijn vrouw hem zo zag. Ook blijkt uit de psychiatrische attesten van dokter L. D. dat verzoeker, toen hij aan hem vroeg of hij mogelijks verkracht werd tijdens zijn gevangenneming door de autoriteiten, zijn hoofd naar beneden hield en het voor hem onmogelijk was om dit te bespreken in het bijzijn van twee vrouwen, waaronder zijn vrouw die tolkte van het Russisch naar het Tsjetsjeens. Ook wijst de Raad op volgende verklaring van de advocate van verzoekers op het einde van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 3 februari 2025: “[...] en je weet waarschijnlijk dat de traditie en de cultuur in de Tsjetsjeense omgeving heel moeilijk is, omdat ze zelden uitleggen in een spontane manier en tijdens de eerste procedure, het geweld dat ze meemaken, de foltering, soms ook de verkrachting. Dus ik denk dat het kan uitleggen, je zal het zelf ook zien als je hem zal horen. Ik denk dat hij de instructies gaf aan de familie, de vrouw legde dat uit, hij gaf de instructies aan één kind, de andere was minderjarig, om niet te spreken over bepaalde zaken en dat is wat er is gebeurd. je zal het zien, ik zal misschien erna tussenkomen, nadat je hem hoort” (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster d.d. 3 februari 2025, p. 11). Gezien voormelde specifieke situatie van verzoekers, kan aangenomen worden dat de culturele verschillen een impact zouden kunnen hebben gehad op de verklaringen van verzoekster.

Gelet op de voormelde elementen, valt overigens niet uit te sluiten dat verzoekster niet of slechts in beperkte mate op de hoogte werd gebracht van de gevangenneming en foltering van verzoeker en mogelijks ook van de bloedwraak die hieraan gekoppeld werd en die in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken voor het eerst werd opgeworpen. Dit is nochtans relevant, daar de beoordeling in de bestreden beslissingen over de bloedwraak voornamelijk gebaseerd is op de verklaringen die verzoekster aflegde. In dit opzicht stipt de Raad ook nog aan dat verzoekster aangaf zelf slechts beperkt contact te hebben met haar familie in Tsjetsjenië, daar zij bang is dat zij afgeluisterd worden en haar zus in het verleden reeds door de Tsjetsjeense autoriteiten zou vermoord zijn (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster d.d. 21 september 2021, p. 3 en notities persoonlijk onderhoud verzoekster d.d. 3 februari 2025, p. 5).

3.3.5.4. Tot slot stipt de Raad nog aan dat bijkomend psychiatrisch en/of medisch onderzoek van verzoekers mogelijks meer duiding zou kunnen geven bij voormelde elementen. Bovendien zou dergelijk onderzoek op

zichzelf mogelijks ook meer uitsluitel kunnen geven over de geloofwaardigheid van het gezamenlijk door verzoekers voorgehouden relaas.

Gelet op het vereiste van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van het beroep in de zin van voormalig artikel 46, lid 3, van de Richtlijn 2013/32/EU, zoals bevestigd door het Hof van Justitie in zijn arrest van 3 april 2025, in de zaak C-283/24, kan een nader medisch en/of psychiatrisch onderzoek – zoals voorzien in artikel 48/8, § 1, van de Vreemdelingenwet – in deze noodzakelijk en relevant zijn voor de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming.

3.3.6. Gelet op het geheel aan vaststellingen in wat voorafgaat, de elementen die verzoekers aanbrengen in hun verzoekschrift en ter terechtzitting alsook de waarnemingen ter terechtzitting, besluit de Raad dat het door de verwerende partij verrichte onderzoek naar verzoekers' vrees bij een terugkeer naar hun land van herkomst niet afdoende overkomt. De vaststellingen die hierboven werden gemaakt, vooral met betrekking tot verzoekers medische en psychologische toestand, leiden immers tot de conclusie dat er teveel onduidelijkheden en elementen zijn die onderbelicht en/of (nog) niet onderzocht werden. Een verder en gedegen onderzoek, waarbij rekening wordt gehouden met de voormelde vaststellingen, dringt zich dan ook op.

Op basis van de elementen in het dossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 februari 2025, worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS